

[Glstrup.]

måned forsøgte at begå mod titusinder af parcelhusbeboere her i dette land, og herom blev der sagt noget meget væsentligt i tirsdags. Statsministeren elsker jo at få karakterer, og han har særlig interesseret sig for, hvordan vi i fremskridtspartiet er på skolelærerområdet. Derfor går jeg ud fra, at han navnlig sidder og angler efter, hvilken karakter vi skal give ham. Der må jeg sige, at den mindst dårlige tale, der blev holdt i tirsdags, det var hr. Erhard Jakobsens, der virkelig præciserede, at nu drejer det sig om at få løst dette parcelhusproblem med alle de vanskeligheder, som man sidder med derude i parcelhusene, hvor man ikke kan lægge budgetterne, hvor man ikke kan tilrettelægge sine forhold. Men vi, der sad og lyttede til hr. Erhard Jakobsen, måtte jo mindes Færnik Stål-ordene, Runebergs bevingede ord: „ett dåligt huvud hade han, men hjärtat det var gott“. For forholdet var jo det, at ingen kan tvivle om hr. Erhard Jakobsens rene vilje og ønske i denne sag, men finansministeren har fuldstændig ret i, at det rent teknisk er en håbløs idé, som hr. Erhard Jakobsen bevæger sig ud i, når han vil tro, at man bare kan slå en streg over overskudsbeskatning af fast ejendom.

Så er der også et andet forslag på dette område, det er et af dem, som man på nu-dansk kalder patentreformer, i hvert fald hvis man er sagfører. Det er det konservative folkeparti, som kommer med et eller andet demagogisk overbudsforslag. Nu vil jeg ikke bruge hårde ord imod det, for vi skal jo meget gerne være venner for at nå frem til en løsning på det.

Og derfor skal jeg, da jeg ikke kan tale om det forslag fra det konservative folkeparti uden at bruge hårde ord, forlade det og gå over til det tredje forslag.

Den fribonde, som finansministeren har placeret, skal vi i fremskridtspartiet meget gerne hjælpe frem med de træk, der kræves, for at denne fribonde den kan gå i dronning Margrethes skrivepult og dér blive til gældende lov. Det er et særdeles fornuftigt forslag, som finansministeren har udarbejdet, og selv om jeg skuer ud over salen og ser sorte springere og løbere og tårne, der kan true fribonden, så skal vi med vore 28 mandater — samlet, som vi står i fremskridtspartiet om denne sag — sørge for at værne

fribonden bedst muligt. Men vi vil meget gerne være med til at trække, for der er enkelte steder, hvor vi ikke synes finansministeren har haft en helt heldig hånd; det gælder navnlig i de tilfælde, hvor der i de seneste år, navnlig i året 1973, er sket tilbygning på ejendommen, hvor ejendommen har været handlet, men under alle omstændigheder er det, det gælder om, at undgå det værste, nemlig den utryghed og usikkerhed, der ligger over mange unge børnefamiliers økonomi, mange folkepensionisters økonomi rundt omkring i parcelhusene på grund af den vanvittige måde, de blev behandlet på af skatteteoretikerne i socialdemokratiet og SF. Derfor skal vi ikke grave grøfter i parcelhushaverne, vi skal tværtimod bygge hegn, bygge værn om parcelhusøkonomien.

Den næste af de 7 lapper, som vi skal tale om i dag, vedrører befodringsfradraget. Her er forholdet jo det, at vi har en dårlig lov, men landsskatteretten har som sædvanlig formået at gøre loven endnu dårligere, ja, man må vel næsten sige, at det, landsskatteretten gør på dette område, er noget af en rekord for landsskatterettens samfundsskadelige virke inden for de senere år.

Finansministeren har i anden forbindelse ment, at vi skal have endnu flere af de højt betalte embedsmænd nede i landsskatteretten. Bl.a. med udspring i deres praksis vedrørende befodringsretten vil jeg ønske ham al mulig dårlig vanskæbne, for så vidt angår det forslag. Det, vi trænger til, det er at få ryddet op i landsskatteretten og få nogle af de mennesker ud at bestille noget fornuftigt, bestemt ikke at få landsskatterettens personale yderligere forøget til skade for befolkningen.

Hvad angår selve forslaget, som nu altså skal over til landsskatterettens administration, så indskrænker det sig jo til, at man vil lappe to steder i disse håbløse befodringsfradagsregler. Man vil for det første forhøje undergrænsen, og for det andet vil man forhøje overgrænsen. Det sidste er sikkert såre fornuftigt, nu vil man altså sætte den op til 4.500 kr., men stadig er det på den måde, at de mennesker, der så har endnu større befodringsudgifter mellem hjem og arbejdsplads, virkelig skal tjene tre gange så mange penge for at kunne klare det. Vi finder det fuldstændig principstridigt at have en overgrænse i disse befodringsfradags-